

ВАСИЛ ЦОНЕВ
ПРИЯТЕН ДЕН

chitanka.info

Нещо приятно, много приятно имаше в този ден от самото му начало. Иван Шишков усети това, когато чу шепненето от съседния апартамент.

„Какви мили хора“ — помисли си той.

Наистина, седем деца имаха съседите Иванови. Те бяха здрави, буйни, весели. Но всяка сутрин шепнеха, за да не пречат на съседите от околните апартаменти.

Ако не знаеше къде се намира, Иван Шишков би помислил, че е някъде в див планински лес, където може да се чуе само приятният вой на вятъра.

Отвори прозореца и погледна надолу. Множеството забързани за работа трудещи се вървяха тихо и си разменяха поздравии само с кимане или мълчаливо ръкостискане. Автомобилите внимаваха да не скърцат със спирачките и заглушителите, сложени на ауспуховите тръби, ги правеха по-безшумни от лебеди, плаващи в градински парк.

„Дори скучно“ — помисли си Шишков.

Когато влезе в банята, усети прилив на нежност. Монтьорът, който беше сложил трети кран, бе оставил малка вазичка с една роза и надпис: „Всичко най-хубаво. Монтьор Петров“.

— Колко хубаво стана напоследък — усмихна се Шишков.

Той съвсем не искаше да сложи кран за ледена вода. Достатъчно му беше топла и студена. Но лично председателят на градския съвет го покани на обяд и успя да го убеди. Аргументите му бяха много силни:

— Това вино, дето го пием — усмихна се председателят, — е нововъведение. Сега всяко село — винопроизводител, си има своя марка вино, като следи за алкохолното му съдържание, букета, начина на приготвяне и прочие. Разбирате, нали, хубаво е, когато след петдесет години пиеш от същата марка, да не видиш промяна във вкуса. Това се казва традиция. Разбирате, нали, колко беше неудобно едно време, когато три бутилки с три едни и същи етикета съдържаха три различни вина. Тоест три различни питиета...

Двамата се засмяха и отпийнаха от виното. То искреше и напомняше по мириса си на горски поляни.

Следобед Шишков вдигна рамене и се предаде. Щом като е наредено да има и ледена вода в апартамента, да има. Неприятното е, че поставиха крана, когато беше на работа, и не можа да стисне ръката на добрия майстор. Това до известна степен намаляваше красивото

чувство на Шишков. Всеки знае колко е неприятно, когато някой направи нещо хубаво и ти не го поздравяваш. Поне с едно мълчаливо ръкостискане.

В закусвалнята беше тихо. Инициативата да се открият на всеки ъгъл по една закусвалня-бистро разреши много проблеми на бързото и вкусно хранене. Теменужките, които поднесе на касиерката, я трогнаха.

— Вие винаги сте толкова мил, другарю Шишков!

Шишков помръдна само с рамене. Жената беше вече близо до шестдесетте. Защо да не ѝ достави малко радост. Седна на една масичка и сервитьорката му предложи листа.

— Днес асортиментът ни е добър — усмихна се тя, — имаме двадесет вида сандвичи. С майонеза и пресни яйца, с луканка, с шпек, с пражка шунка, с обикновена, лично аз бих ви препоръчала сандвич с един нов вид салам — да знаете само какъв хубав салам. Мазнината и месото са така красиво разположени, сякаш украшение, а не колбаси.

Шишков кимна.

Докато закусваше, той си мислеше за тези добри хора — виж как приготвят млякото, сякаш цялото е направено от въздушна пяна.

Управителят, подразбрал усмивката на Шишков, вдигна пръст:

— Това е малката ни днешна изненада. Нов прибор за приготвяне на млякото. Вкусно, нали?

Шишков кимна.

Плати и излезе. Ароматът на хубаво кафе, който се носеше из улиците, беше много приятен. Почти толкова, колкото и учтивите усмивки, които си разменяха познатите.

В учреждението го посрещнаха с изненада. На мястото на директора Пешев бе назначен младият колега Стоянов. Показателите на електронноизчислителната машина, сумирани за последните месеци, бяха дали предимство на Стоянов във всяко отношение. Другарят Пешев бе останал на второ място и зае стаята на заместник-директора. На малкия коктейл по този случай Пешев помръдна с палец към Стоянов и се закани:

— Щом като се състезаваме, да се състезаваме. След десет месеца ще видим кой ще бъде директор.

Шегата, която всъщност бе ръкавица, хвърлена за рицарски двубой, предизвика искрено аплодисменти сред колектива. Интересно

е да се работи в такава творческа и, бих казал, борбена атмосфера. Когато всеки иска да даде всичко от себе си, да си заслужи обичта на признателния колектив.

(Тук отварям скоба и ще задоволя любопитството на някои припрени читатели — след десет месеца Пешев наистина бе пак директор. Но не поради неуспеха на Стоянов. Изчислителната машина показва, че Стоянов е най-добрият сред генералните директори в страната и заслужено бе издигнат по-горе.)

Когато коктейлът завърши и се прибраха по стайте, Шишков се запозна с младия колега Нешев. Десет години той беше учил по специалността, след работното си време, а когато се яви на изпит пред изчислителните машини, данните му бяха толкова добри, че от закупчик в Злокучене бе веднага назначен за старши научен сътрудник в столицата.

— Поздравявам ви, колега — ръкува се с него Шишков. — Известна е латинската пословица — когато фактите говорят, и боговете мълчат.

След работа, както бе навикнал, Шишков направи малка обиколка по магазините. И тук се случи нещо невероятно. На едно шишенце майонеза той прочете датата, часа на производството и надпис: „Срок за съхранение — 24 часа“. А бяха изминали вече двадесет и пет.

Пребледнял, управителят на магазина взе с треперещи ръце буркана, сякаш пипаше цианкалий, и сам го хвърли в стерилната камера за отпадъци. При проверката се разбра къде е грешката. Отговорничката на щанда се ръкува тъжно с бившите си колеги, свали работното си облекло и си отиде.

— Аз не знаех, че така ще стане — сконфузи се Шишков.

Управителят поклати глава:

— Мислите, че ако някой по-наблюдателен и по-доверчив купувач бе купил тази майонеза и бе я консумирал, би било по-добре?

— Естествено, не — измънка Шишков, — но все пак...

Неприятният вкус в устата, който имаше от това произшествие, донякъде се смекчи от една красива гледка — известен естраден певец задъхан спря виден наш академик и му поиска автограф.

— Вашите последни научни трудове са изумителни — каза със сълзи на радост в очите певецът, — това е такъв щастлив ден за мен.

Шишков се прибра вкъщи, включи телевизора и видя, че излъчват разказа, който сега четете, драги читатели.

„Хубави хумористични предавания има напоследък“ — помисли си Шишков, преди да заспи.

И заспа.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.